

Signalen

T . J . P A Y N E

S I G N A L E N

Ze is het perfecte wapen van de overheid.
Totdat ze je huis binnendringt.

Vertaald door Mireille Vroege

ISBN 978-90-492-1436-4
ISBN 978-94-023-3028-1 (e-book)
ISBN 978-90-492-1356-5 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Intercepts*
Vertaling: Mireille Vroege
Omslagontwerp en -beeld: Tom Hanada,
bewerkt door Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Crius Group

© 2019 Cape Lookout Inc.
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

PROLOOG

Ik zie niets.

Alleen maar zwart.

Maar als er niets is om ertegen af te zetten, is zwart dan wel echt zwart? Of is het gewoon... niets?

Ik vóél ook niets.

Misschien lig ik wel.

Maar ik voel geen harde vloer tegen mijn rug.

Misschien heb ik wel kleren aan.

Maar ik voel geen stof langs mijn huid strijken.

Mijn hoofd zegt tegen mijn been dat het moet schoppen.

Maar ik weet niet of mijn been deze boodschap wel door-krijgt.

Mijn hoofd zegt tegen mijn arm dat hij omhoog moet gaan.

Al spant mijn hoofd zich nog zo in, ik weet niet of mijn spieren erop hebben gereageerd. Misschien hou ik mijn arm wel omhoog, zoals ik hem heb opgedragen. Maar ik weet het niet.

Mijn hoofd zegt tegen mijn hand dat hij mijn gezicht moet aanraken.

Misschien doet hij dat ook wel.

Maar misschien ook niet.

Tegen mijn hand zeg ik dat hij mijn gezicht moet slaan, er een harde klap tegen moet geven.

Niets.

Ik zeg tegen mijn hand dat hij zijn vingers moet uitstrekken en zijn nagels in mijn wang moet drukken.

Dat hij moet krabben. Klauwen. Het vlees eraf moet trekken. Dat hij de zenuwuiteinden moet zoeken en eraan moet

trekken. Dat hij de spieren en de pezen moet wegtrekken tot hij het bot vindt. Het kaakbot. Het jukbeen. Welk bot dan ook. Iéts.

Vingers, zeg ik, sla je om dat bot heen!

Trek het er nu uit.

Trek.

Blijf trekken.

Bezorg me een pijn die ik kan voelen.

Laat me weten dat ik leef.

Maar ik voel nog steeds niets.

Vingers, zeg ik, voel aan mijn gezicht. Zoek mijn ogen. Druk er nu op. Hard. Druk door de pupil heen. Helemaal naar het eind van de zenuwen. Druk tot je iets van een gevoel tot stand weet te brengen.

Misschien doet mijn hand wel wat ik zeg. Misschien graaft hij wel door het vlees op mijn gezicht, zoals een mol door de aarde ploegt. Misschien neemt hij er happen uit en gooit hij die weg.

Ik weet het niet.

Misschien kom ik het wel nooit te weten.

Ik gil. Niet van de pijn, maar omdat mijn oren niet verstaan wat ik zeg. En dus gil ik nog harder. Ik schreeuw. Ik zeg tegen mezelf dat ik moet krijsen. Het maakt niet uit op welke toonhoogte, op welke frequentie, als het maar door mijn dode oren heen dringt.

Maar ik hoor niets.

Misschien heb ik wel helemaal niet geschreeuwd. Misschien ben ik wel nooit opgehouden met schreeuwen.

Ik hoor niet eens het zachte gegons van een stille kamer. Ik hoor mijn hart niet kloppen in mijn oren. En ik hoor ook de lucht niet door mijn neus naar binnen gaan en in mijn longen komen. Die lucht kan ik ook niet voelen.

Soms ben ik bang dat ik misschien helemaal niet adem. Dat

ik aan het stikken ben. Ik raak in paniek. Op dat soort momenten denk ik dat ik naar lucht hap, maar ik kan er op geen enkele manier achter komen hoe mijn lichaam heeft gereageerd. Mijn lichaam kan op geen enkele manier aan mijn brein laten weten dat ik inderdaad nog steeds leef. Nog steeds adem. Nog steeds lucht door deze longen en bloed door deze aderen pomp.

Ik weet niet hoelang ik hier al ben. Hoelang ik al zo ben. Hoelang ik al niets voel. Ik sta niet meer in verbinding met het concept ruimte en tijd. Ik weet nog dat ik iemand ben. Of iemand wás, maar ik weet niet meer wie.

Vergeten is gemakkelijker. Dat doet minder pijn.

Ik heb me zo lang ik kon aan herinneringen vastgeklampt, omdat die het enige fundament vormden dat ik had. Ze mochten dan niet tastbaar zijn, ze bestonden wel echt. Iets waarvan ik me kon voorstellen dat ik erop ging staan om zo te kunnen begrijpen wie ik ben – of was – en wat mijn plek in deze wereld is.

Maar die herinneringen zijn me lang geleden al ontglipt.

Ik herinner me alleen nog dat ik ooit herinneringen hād.

Nu is er duisternis.

Alleen duisternis.

Nou ja...

Niet alléén maar.

Het begint vaag, als één enkele boei een kilometer verderop in een pikzwarte zee. Een spikkeltje licht, meer niet, dat op en neer deint. Het is klein. Heel klein. Ik weet niet zeker of het er wel echt is. Misschien is het alleen maar een vlekje op mijn oog, een echo van een pigment dat mijn brein vast heeft weten te houden.

En dan hoor ik een geluid. Gedempt en ver weg.

Het is alsof een trein, een en al geluid, op ongelooflijke snelheid op me af komt gestormd. Hij wordt luider en luider en

gooit de binnenkant van mijn hoofd overhoop als hij dichterbij komt.

Ik gil het uit, en deze keer hoor ik mijn gegil wel.

Het geluid hakt als een ijspriet in mijn oren.

Het lichtje wordt opeens groter en feller, en er verschijnt plotseling een caleidoscoop aan kleuren en bewegingen die mijn hele gezichtsveld in beslag neemt. Het doet pijn en ik probeer mijn ogen dicht te doen, maar dat lukt niet. Ik ben eraan gewend dat mijn lichaam de opdrachten die ik het geef niet gehoorzaamt, maar deze keer ligt het anders. Ik vóél dat mijn oogleden zich proberen te sluiten, dat ze willen dichtknijpen om het verblindend felle licht buiten te sluiten, maar er drukt iets tegenaan wat ze dwingt open te blijven. Hoe meer ik het probeer, hoe heviger de pijnscheuten door mijn oogleden jagen.

Dan besef ik dat mijn oogleden met haakjes open worden gehouden.

Zij moeten die haakjes daar hebben aangebracht.

Ze dwingen me te kijken.

Ik voel dat ze me omlaagedrukt houden. Hun greep drukt in mijn huid, die tintelt en dan klopt van de pijn. De klem op mijn zenuwuiteinden wordt aangedraaid, en pijn – brandende, verblindende pijn – schiet door mijn huid, mijn aderen, mijn spieren, als stormwinden die een toch al ziedende vuurzee doen oplaaien.

Mijn tong proeft de binnenkant van mijn mond. Die zit vol munt en gal. De smaak is dermate overweldigend dat mijn maaginhoud omhoogkomt. Ik voel mijn ingewanden samen trekken, en al snel borrelt er zuur water mijn mond in, dat zijn vieze stank omhoog mijn neusgaten in stuwt, waar hij blijft steken en de misselijkmakende cyclus opnieuw begint.

Zij doen dit.

Ze openen mijn ogen om ze met licht te verbranden.

Ze openen mijn oren om ze te pijnigen met geluid.

Ze openen mijn zenuwen om ze in brand te zetten.

Ik weet niet wie ze zijn.

Uit mijn ooghoeken kan ik ze zien, als ik mijn zicht scherpstel. Dat is moeilijk. Het licht is zo fel dat mijn ogen niets zien. In mijn hoofd bestaan nog heel vaag wat flarden van wat het concept Hel inhoudt, en soms denk ik dat ik daar ben. Dat ik gemarteld word door een Kwaad dat zo intens is dat mijn verzwakte geest niet goed kan overzien hoe het er precies uitziet.

Maar als mijn zicht iets helderder wordt, zie ik wel dat het geen monsters of demonen zijn die met me sollen.

Het zijn mannen. Het zijn vrouwen.

Soms hoor ik dat ze elkaar bij hun naam noemen.

Ze weten niet dat ik luister. Ze weten niet dat ik hen begrijp. Ze weten niet eens dat ik me nog vaag herinner wat het concept 'namen' inhoudt. Of 'identiteit'.

Ze noemen vooral één naam.

'Joe.'

'Joe Gerhard.'

Hij maakt hier de dienst uit.

Zij gehoorzamen hem.

Zij doen me deze pijn aan, omdat hij hun dat opdraagt.

Als mijn pijn voorbij is en ik terugkeer naar het zwart, zoek ik naar Joe Gerhard.

Hoelang ik ook moet zoeken, hoe ver mijn geest er ook voor moet reizen, ik zal Joe Gerhard vinden.

Ik zal zijn naasten vinden.

Ik zal hén martelen.

Ik zal hun pijn doen.

Daarna zal ik hem pijn doen.

Joe Gerhard. De heer en meester van mijn Hel.

1

Carson had haast.

Hij manoeuvreerde zijn karretje, dat te breed was, door de roestvrijstalen deur, die te smal was. Hij had aan weerskanten van de kar net een centimeter ruimte, en natuurlijk moest hij het over het richeltje onderaan de deur heen tillen.

Carson klaagde vaak dat de ‘luiieremmers’, zoals de verpleeghulpen hun werkkarretjes noemden, opnieuw ontworpen moesten worden voor het doel waartoe ze dienden. In deze beperkte werkruimtes hadden ze iets kleinere, iets lichters nodig, waarmee je beter kon manoeuvreren. Als ze die ellendige dingen niet steeds door elke sluis heen hoefden te loodsen, zou dat elke verpleeghulp per ronde een aantal minuten schelen, en precies dat beetje tijd – vermenigvuldigd over een aantal dagen, weken en maanden – betekende dat er honderden uren konden worden bespaard. Enkel en alleen met nieuwe karretjes.

Maar hoe luidkeels en hoe vaak hij ook over dit slechte ontwerp begon, er veranderde nooit iets.

Iemand had een keer tegen hem gezegd dat je nog eerder een wet door het Congres kreeg dan dat het Instituut nieuwe apparatuur goedkeurde. Er moest onderzoek worden gedaan, er moesten auditors komen, en vervolgens moest de geheime financiering tot stand worden gebracht en door verschillende lege vennootschappen worden geloodst.

Het was een wonder dat hier überhaupt ooit dingen van de grond kwamen, dacht Carson.

Toen hij twee jaar geleden met deze baan begon, was hij er-

van uitgegaan dat hij bij een bedrijf met onbeperkte middelen zou komen te werken; ze hadden een achtergrondcheck bij hem uitgevoerd die maanden had geduurd en op zich vermoedelijk al tienduizenden dollars had gekost. Maar toen hij eenmaal echt aan de slag ging, realiseerde hij zich dat alles met spuug en ijzerdraad aan elkaar vastzat – niet vanwege gebrek aan technologische kennis, maar omdat spuug en ijzerdraad nu eenmaal goedkoper en gemakkelijker in gebruik waren dan de verlamdende bureaucratie.

Hij wist zijn karretje eindelijk in de kleine kamer te wurmen en liet de roestvrijstalen deur achter zich dichtvallen.

Toen wachtte hij.

Het lampje in deze kleine luchtsluis flakkerde rood op. Achter hem siste de deur waardoor hij net naar binnen was gekomen en maakte een snorrend geluid, als van een pneumatische boor. Een pakking in de deur blies zich vol lucht, zodat de luchtafdichting tussen deze ruimte en de werkvloer zelf helemaal gevuld werd. Dat duurde een minuut.

Carson wachtte zuchtend af.

Hij had een horloge om, maar kon het niet zien. Het zat onder de mouw van zijn blauwe ‘maanpak’.

Terwijl hij wachtte tot de deur vergrendeld was, en daarna tot de luchtdruk in de luchtsluis hoog genoeg was, werkte hij de bekende routine af, die eruit bestond dat hij de gele opgerolde slang pakte die aan het plafond hing en die in zijn pak inplugde.

Er klonk weer gesis, en zijn pak vulde zich met zuurstof en blies zich op met luchtdruk. Hij zag eruit als een blauw michelinmannetje.

De lucht die sissend in zijn pak en capuchon stroomde overstemde bijna alle andere geluiden, waardoor hij het gevoel kreeg dat hij een diepzeeduiker was.

Hij vond deze hele vertoning belachelijk. Het Instituut had

het ontwerp, de apparatuur en de procedures overgenomen van de laboratoria van Bio-Veiligheid Niveau 4, die werden gebruikt om ziekteverwekkers te bestuderen die bij biologische oorlogvoering werden gebruikt, zoals ebola – virussen die zeer besmettelijk waren en waarvoor je dus, als je ermee moest werken, de stevigst mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht moest nemen.

Maar in dit Instituut had je dit soort ziekteverwekkers niet. Dat deden ze hier niet.

De ontwerpers hadden gewoon laboratoria, checklists en procedures bij elkaar op één hoop gegooid die helemaal niet op deze missie waren toegesneden. Dat was waarschijnlijk gemakkelijker en goedkoper. Carson vroeg zich echter ook af of de ontwerpers eigenlijk wel was verteld wát ze precies aan het ontwerpen waren, of dat ze maar een beetje improviseerden.

Het zou hem niets verbazen.

Hier en nu had Carson last van de bezuinigingen uit het verleden. Elke irritante vertraging – die überhaupt niet zou bestaan als iemand van de hoge heren daadwerkelijk naar Carson zou luisteren – kon ervoor zorgen dat hij te laat kwam voor zijn date.

Carson wilde heel graag indruk maken op het meisje met wie hij die avond had afgesproken. Ze zag er knap uit op haar profielfoto. In elk geval knapper dan de meeste meisjes die op zijn berichten reageerden. En in hun appverkeer kwam ze over als een leuk, sarcastisch type.

Beslist te hoog gegrepen voor hem.

Als Carson haar echter wilde veroveren, moest hij zich van tevoren opfrissen. Dat betekende dat hij zo vroeg klaar moest zijn met zijn werk dat hij zich nog schoon kon boenen en kon omkleden, en dat hij de lift van 17.30 uur naar boven kon halen. Als hij op de lift van 18.00 uur moest wachten, had hij geen tijd om nog naar huis te gaan en te douchen.

Zijn hoofd ging zweten onder de capuchon van het pak en van het masker, en zijn haar werd vettig. Bovendien stonk hij altijd naar poep en bleekwater als hij het Instituut verliet. Misschien zaten die geuren wel gewoon in zijn neusgaten, en zou zij er niets van merken, maar voor de zekerheid wilde hij wat tijd om zich een beetje toonbaar te maken.

Het Instituut verbood daten niet met zo veel woorden. Zelfs online daten niet. Maar het personeel mompelde altijd dat het Instituut al dat soort contacten in de gaten hield en natrok. Carson had gemerkt dat hij zo nu en dan op een app een meisje leerde kennen en dat zo iemand dan opeens raadselachtig genoeg alle communicatie staakte. Hij wist dat je in de echte wereld zoiets als ‘ghosting’ had, maar Carson vroeg zich vaak af of de onzichtbare hand van het Instituut de achtergrond van het meisje had nagetrokken, haar onbetrouwbaar achtte en vervolgens had ingegrepen en ervoor had gezorgd dat ze hem niet meer kon benaderen.

Sommige collega’s gingen zelfs zo ver dat ze dachten dat het Instituut het microfoontje van hun mobiele telefoon op afstand activeerde en tijdens hun dates meeluisterde. Bij dit werk was het niet ongebruikelijk dat er vage citaten/waarschuwingen werden uitgevaardigd, waarvan je wel moest denken dat die het gevolg waren van iets wat iemand in een privésituatie had gezegd.

Maar dat geloofde Carson niet.

Het Instituut was niet almachtig. Als het dat wel was, zou het onderhand wel ‘luiieremmer’-karretjes voor zijn werknemers hebben gekocht waarmee gemakkelijker te manoeuvreren viel. Carson vond het Instituut te onbekwaam. Machtig, ja, maar ook slecht georganiseerd, onbenullig, en ze deden allemaal veel te geheimzinnig om echt efficiënt te kunnen werken.

Het lampje van de luchtsluis ging eindelijk op groen. Carson koppelde de gele zuurstofslang los van zijn pak, waarna

die weer omhoog naar het plafond kronkelde. Hij liep naar de tweede roestvrijstalen deur toe. Hij keek, zoals hem was geleerd, door het vierkante ruitje in het vertrek, alvorens er naar binnen te gaan.

In de volgende ruimte leek alles in orde. Geen gevaar, geen directe dreiging.

Hij haalde zijn pasje langs het paneeltje naast de deur. Met een luide klik ging de deur van het slot.

Carson drukte de hendel omlaag en trok de deur van de luchtsluis open. Hij moest een beetje kracht zetten, aangezien de luchtdrukmeter die wilde sluiten.

Toen de deur open was, pakte hij zijn karretje en manoeuvreerde het de ruimte binnen.

Hij liep naar binnen en keek aandachtig om zich heen.

Naast de deur was een langwerpig raam dat uitzicht bood op een gang waar andere personeelsleden aan het werk waren. Ze duwden hun eigen luiერemmers voort en deden hun ronde in andere kamers. Zo nu en dan slenterde er een gewapende bewaker langs die wachtliep. Geen van die mensen besteedde aandacht aan Carson – ze hadden allemaal zo hun eigen taken.

Toen de deur achter hem dichtviel en zich weer vacuüm zoog, koppelde Carson de volgende zuurstofslang aan. Weer hoorde hij de zuurstof sissen. Zijn laarzen lieten een lichte afdruk achter in de zachte witte vloer toen hij naar de andere kant van de kamer liep. Het was alsof je over een zachte gymnastiekmat liep. In het begin van zijn carrière had hij door de combinatie van het logge pak, de aangekoppelde slang en de zachte vloer lopen strompelen en was hij weleens gestruikeld, maar inmiddels was hij aan de hinderlijke aspecten van dit werk gewend geraakt.

Hij keek naar de vrouw met het ziekenhuishemd aan die op de vloer lag. ‘Goedemiddag, Bishop,’ zei hij. ‘Ik hoop dat

je het niet erg vindt dat ik zo vroeg ben. Ik heb vanavond een belangrijke date. Echt een superaantrekkelijk meisje.’

Bishop lag op haar rug en haar lichaam slingerde van links naar rechts. Haar ogen waren open en staarden vanuit haar op en neer knikkende geschoren hoofd voor zich uit. Ze leek niet naar iets speciaals te kijken. Alsof ze dat zou kunnen. Ze kon helemaal niets zien.

Haar vastgebonden handen zaten in beschermende handschoenen die op ovenwanten leken, en zwaaiden in het rond, klauwden en krabden naar de lucht. Zo nu en dan viel haar hand naar haar gezicht en greep naar haar wang, en daarna naar haar ogen, maar even later zochten haar handen weer een nieuwe bestemming.

Haar mond vertrok een paar keer – hij ging open en dicht in een soort beweging die niet leek te kunnen bepalen of er woorden gevormd moesten worden of dat er ergens hard op moest worden gebeten.

Uit haar mond ontsnapte een zacht gekreun. Het rolde een paar seconden rond in haar mond, zwol toen snel aan en ging over in een afschuwelijke doordringende gil. Dit was het soort geluid dat Carson zich bij een mythische *banshee* voorstelde. Maar zo snel als de gil was opgekomen, zakte hij ook weer weg in gekreun.

Vroeger vond Carson die geluiden heel akelig. Tijdens zijn proefperiode had hij er natuurlijk lacherig over gedaan. Hij had zelfs een paar keer tijdens de lunch hun kermende gejammer nagedaan. Zijn afdelingshoofd had hem berispt en vervolgens een aantekening gemaakt voor dit kleine vergrijp. Niet dat een toekomstige werkgever die vermelding ooit te zien zou krijgen. Die verdween in hetzelfde niets waarin elk papier, elke e-mail of handleiding hier verdween, waarna nooit meer iemand het te zien kreeg en er nooit meer naar werd verwezen.

Maar de geluiden – de verstikkende, vibrerende kreten die

deze dingen produceerden – vraten zich een weg tot in Carsons onderbewustzijn. Maanden nadat hij met dit werk was begonnen dacht hij telkens wanneer de wind over het dak van zijn appartement joeg dat het geluid zou uitmonden in een gil. Telkens wanneer hij de min of meer verstopte afvoer van de badkamer *klok-klok-klok* hoorde doen, zoals Bishop klonk wanneer haar keel kokhalsde van haar eigen speeksel, dacht Carson dat hij zo dadelijk een afschuwelijke pijnkreet uit de afvoer zou horen komen.

Na verloop van tijd was het hem gelukt om de geluiden die ze maakten te negeren, al slaagde hij er nooit echt in om ze helemaal buiten te sluiten. Hij maakte zichzelf wijs dat ze nu eenmaal zo waren. Het gekreun en gekrijs was waarschijnlijk bedoeld om hun longen en stembanden actief te houden. Die zouden ze op een gegeven moment beslist nodig hebben.

Hij dacht dat Bishop nog wel een tijdje zou blijven jammeren. Hij zou zich er geen moment door laten ophouden. Hij zocht in zijn karretje en draaide zich toen naar haar om. In zijn linkerhand had hij een pak vochtige babydoekjes en in zijn rechterhand iets wat eruitzag als een infuuszak met appelmoes erin.

‘Eerst wassen? Of eerst eten?’ vroeg hij.

Bishop had niet door dat Carson daar was, en ze bleef op haar rug heen en weer slingeren en als een dronken kat om zich heen slaan.

‘Ik heb het gevoel dat je eerst wilt wassen,’ zei hij namens haar.

Hij legde zijn spullen terug in het karretje en reed het helemaal om Bishop heen.

‘Laten we dit afspreken. Ik weet dat je dit niet prettig vindt; ik vind het ook niet prettig. Zullen we dan verder maar geen tijd verspillen met je vastbinden? Je bent een brave meid, toch? Zullen we dan maar gewoon aan de slag gaan?’

Haar mond opende zich tot een uitgerekt breed ovaal. Ze gilde.

‘Helemaal mee eens,’ zei Carson daarop. ‘Prima, niet vastbinden dus.’

Daarmee won hij een paar minuten. Dat hij haar armen en benen moest vastbinden aan de in de vloer verankerde ringen kostte alleen maar tijd en voelde als de zoveelste procedure die niet echt zinvol was. Misschien was het verstandig als je in een gevangenis of een psychiatrische inrichting werkte, of ergens waar de patiënten echt gevaarlijk waren. Maar hier? Deze dingen deden niemand kwaad. Hij had zelfs nog nooit gezien dat een ervan opstond. Ze lagen gewoon de hele dag op de vloer heen en weer te rollen en met hun armen te maaïen. Als je ze toestond met die sporadische bewegingen hun spieren te gebruiken, bleven ze langer leven, maar Carson dacht echt niet dat ze daardoor gevaarlijk werden.

Hij ging naast haar op zijn hurken zitten. Met een ferme en geoefende beweging hield hij het been waarmee ze schopte met één hand vast, terwijl hij zijn andere hand onder haar ziekenhuishemd liet glijden.

‘Eens kijken wat je vandaag voor me hebt.’

Hij trok een dikke luier onder haar hemd vandaan.

‘Mmm, jammie.’

Hij gooide de luier met één draaibeweging weg. Die vloog hoog door de lucht en landde met een dreun in de vuilnisemmer van zijn luierkarretje.

‘Twee punten!’

Toen ging hij met een nat doekje weer onder het hemd en maakte haar schoon. Hij gebruikte één doekje... twee doekjes... drie doekjes... vier doekjes, en toen kwam het vochtige witte vierkantje eindelijk schoon terug, zonder ook maar één bruine veeg. Hij stopte de doekjes in een plastic zak en gooide alles in de vuilnisemmer.

Toen pakte hij nog meer doekjes uit zijn karretje. Hij pakte Bishops rechterarm stevig beet, zodat ze er niet meer mee rond kon zwaaien. Hij maakte het bandje los waarmee haar beschermende handschoen vastzat en liet die van haar hand glijden.

Haar inmiddels bevrijde vingers strekten zich uit en klauwden naar de lucht.

Hij veegde over haar arm en masseerde daarbij meteen haar spieren. Hij neuriede zachtjes en sloot zich af voor Bishops gekreun en de enkele gil die ze slaakte.

Toen Carson klaar was, ging hij verder met Bishops rechterbeen en deed daarmee hetzelfde. Haar arm liet hij los.

Bishops gezicht draaide omhoog.

‘Ik voel niets... Zij hebben me dit aangedaan... Hij heeft me dit aangedaan...’

Carson keek geschrokken op. ‘Wat?’

‘Hij houdt van je, Kate... Jij bent zijn zwakke plek...’

Carson bleef even zo zitten en wist niet goed wat hij nu verder moest doen. Hij had ze alleen tijdens de tuningsessies horen praten – echte woorden en zinnen horen vormen. Verder was het alleen maar gemompelde wartaal en gekrijs.

Eerst dacht hij dat zijn masker en het gesis van de zuurstof door zijn pak zijn oren van de wijs hadden gebracht. Of misschien haalde iemand een streek met hem uit. Misschien liep iemand met een walkietalkie te kloten en deed of hij de stem van Bishop was. Carson wilde niet heftiger reageren dan nodig was. Hij wilde niet iets doen waardoor hij het mikpunt van een of andere stomme grap werd.

En dus ging hij naast Bishop zitten, waste hij langzaam haar been en bleef ondertussen strak naar haar lippen kijken. Ze verwong en draaide haar mond. Dit waren veelvoorkomende spiertrekkingen, al maakte dat de bizarre grijnzen die zo ontstonden er niet minder griezelig op.

Toen zag Carson het opeens. Bishops kaak, lippen en tong bewogen, maar niet in een willekeurige reeks vormen. Ze vormden woorden.

‘Ik weet dat je hem kent. Hij heet Joe. Joe Gerhard,’ zei ze, terwijl ze nog steeds naar de muur keek alsof ze tegen iemand anders in het vertrek sprak.

Carson keek omhoog naar de camera in de hoek. Hoorden ze dit in de controlekamer ook?

Hij pakte zijn walkietalkie uit het karretje en hield die tegen zijn capuchon. ‘Hé, Controle? Ik ben in de cel van Bishop en ze slaat echt wartaal uit.’

‘Wat dan?’ zei de stem aan de andere kant.

‘Nou, ze zegt dingen als...’

Hij keek weer naar Bishop. In het korte moment waarop hij de walkietalkie had gepakt, had zij een heel andere houding aangenomen. Ze draaide niet meer heen en weer en sloeg ook niet meer om zich heen. Haar hoofd bewoog niet meer. Ze leek hem aan te staren, leek zelfs dwars door hem heen te kijken. Hoewel ze niet echt op Carsons gezicht kon focussen, vóelde hij de blik wel.

‘Ik zie je,’ zei ze tegen Carson.

En toen zwaaide Bishops rechterhand – nog steeds zonder de beschermende handschoen – opeens opzij.

Ze greep de capuchon van Carsons pak beet.

‘Laat los! Bishop, laat los!’ riep Carson.

In een abrupte gerichte beweging trok ze de capuchon en het masker van zijn gezicht.

Carson zoog paniekerig de lucht in het vertrek naar binnen. Hij stond op en rende naar de deur.

‘Help! Iemand moet me hel-’ Hij begon te brabbelen.

Met elke hap adem die hij van de lucht in dit vertrek nam leken zijn benen meer in gelatine te veranderen. Ze bezweken onder het gewicht van zijn lichaam. Hij zeeg neer op zijn knie-

en. Met alle kracht die hij in zich had werkte hij zich weer overeind. Maar een stap later hielden zijn spieren het helemaal voor gezien en viel hij op de grond. Hij probeerde zich naar voren te trekken, maar zijn handen flapperden in het rond alsof het dode vissen waren.

‘Helpf me... asfeblief...’ probeerde hij te roepen. Het lukte zijn mond niet de woorden te vormen en zijn longen konden maar net genoeg lucht uitstoten voor een fluistering.

Zijn zicht werd wazig.

De duisternis kwam van alle kanten dichterbij en sloot hem in tot hij nog maar een speldenprikje licht zag. Het was alsof zijn wereld zo’n oude televisie was geworden waarop je, nadat die was uitgezet, nog gedurende een seconde of twee een heel vage vorm van het laatste beeld zag staan. Hij probeerde zich op dat beeld te concentreren, probeerde zich met behulp daarvan aan de dringende taak te zetten die nu voor hem lag.

Hij kon het gekreun van Bishop niet meer horen.

Hij kon de lucht die door de ventielen siste niet meer horen.

Hij hoorde alleen één hoge toon, die gestaag in zijn oor klonk, maar langzaam zwakker werd. Die in de duisternis van zijn geest hing alsof hij op een zwarte zee dreef en naar de hoorn van een schip luisterde dat in de verte wegvoer.

Tot hij uiteindelijk niets meer hoorde.

Stilte.

Zwart.

Heel even meende Carson iets op zijn rug te voelen.

Eerst was het een scherpe pijn.

Toen leek het meer jeuk.

Toen alleen een tinteling.

En toen voelde hij niets meer.

Wat er ook op zijn rug had gezeten, het was nu weg.

Carson was nu op drift op die zee, en voelde, hoorde en zag niets.

Terwijl Carson breeduit op de grond lag, had Bishop zich op zijn lichaam geworpen. Het gemep met haar handen, dat heel willekeurig en bijna speels had geleken, had nu een duidelijke en gewelddadige bedoeling.

Ze werkte zich in zitpositie en klauwde wild in het rond.

Haar vrije hand stak ze in zijn pak. Achter elkaar, steeds sneller, scheurde ze met haar vingers door de stof heen. Ze leek wel een mol die door de aarde groef en voortdurend in beweging was. Ze groef en groef, en gooide haar hele armzalige gewicht in de strijd.

Ze scheurde door zijn buitenste pak heen en ging meteen verder met het T-shirt dat hij eronder droeg.

Eindelijk kwam ze aan bij het vlees van zijn rug.

Haar handen klauwden zonder een moment gas terug te nemen in het vlees en trokken gaandeweg grote lappen huid los. Ze rukte bot en organen uit zijn lichaam.

Ze nam geen moment rust.

Ze bleef maar graven.

Ze groef een gat, zo door het lichaam van de man heen.

In de kamer en op de gang buiten flitsten rode lampen.

Mensen op de gang gilden en schreeuwden bevelen.

Maar Bishop bleef graven.

Haar gezicht stond uitdrukkelingsloos. Haar ogen bleven rondzwerven, alsof ze niet in staat was iets te zien of zich op een bepaald voorwerp te richten.

En maar graven.

Door huid.

Door spieren.

Door pezen.

Door bot.

Ze groef en klauwde tot ze bij de zachte vloer onder Carsons aan flarden gescheurde lichaam was aanbeland.

En nog stopte ze niet.

2

Joe Gerhard ijsbeerde door zijn kantoor.

Hoewel dat 'ijsberen' eerlijk gezegd in totaal uit vijf stappen met zijn reusachtige gestalte in één richting bestond, waarna hij bij een beige betonnen muur aankwam. Dan draaide hij zich om en liep vijf stappen de andere kant op.

Het kantoor was klein, had geen ramen, en het was er altijd een beetje te fris, door de gerecyclede lucht. Maar het was in elk geval een kantoor. Een plek waar Joe in alle beslotenheid zijn korte speech kon oefenen.

'Het is mijn plicht u te laten weten dat mijn jongens nooit geen...' Hij hield even op met ijsberen en nam zich voor deze zin te verbeteren. '... dat mijn jongens sinds maart geen week-end vrij hebben gehad.' Hij schudde zijn hoofd en herhaalde bij zichzelf: 'Nooit geen is dubbelop. Nooit geen is dubbelop.'

De afgelopen twintig jaar was hij eindeloos in gevecht geweest met zijn accent, van West Virginia. Een van zijn collega's, Hannah, had voor de grap gezegd dat Joe geld in een pot moest doen voor elke keer dat hij 'nooit geen' of 'nooit niet' zei. Hij had erom gelachen, maar wist dat het waar was. Hoe overtuigend de hoge heren in Washington zijn argumenten en tegenargumenten ook vonden, als hij ook maar één zo'n taalfout maakte, wisten zij meteen weer dat hij niet aan Yale, Harvard of West Point had gestudeerd, zoals zij allemaal wel. Dan beschouwden ze hem als een of andere boerenkinkel die ze maar promotie bleven geven omdat hij gewoon zo verdomd goed in zijn werk was.

Maar wel een boerenkinkel die niet had gestudeerd.

‘Mijn collega’s hebben sinds maart geen weekend vrij gehad,’ begon hij opnieuw, terwijl hij het accent van een deftige universiteit probeerde op te zetten. ‘Daarmee creëert men een werkomgeving waarvan de kwaliteit te wensen overlaat.’

Hij zweeg even.

‘Jezus christus nog aan toe, wat een saai verhaal,’ zei hij. ‘O, kan mij het ook rotten.’ Hij haalde zijn schouders op en begon opnieuw. ‘Luister, jongens, ik snap als geen ander dat het moeilijk is om personeel voor een bedrijf als dit te vinden, maar als ik vacatures ga uitzetten, worden ze daar bij jullie op kantoor in een of ander zwart gat gezogen. Ik heb onderhand al twee jaar drie vacatures voor cipiers openstaan, waar jullie nog steeds goedkeuring voor moeten geven. Daardoor moet ik artsen – mensen die godbetert geneeskunde hebben gestudeerd – op handen en knieën met bleek de stront van de vloeren laten schrobben. Dat is onaanvaardbaar. Het moreel is laag en daalt als een baksteen. Dus hou op met mij nog langer tegen te werken. Ik moet mijn team beschermen. Deze mensen zijn als broers en zussen voor me. Met wie moet ik praten als ik wil dat er iets gebeurt?’ Hij zweeg even. ‘Stelletje omhooggevalen, verwaande klootzakken.’

Hij glimlachte bij zichzelf.

Bliep!

De walkietalkie die in een houder op zijn bureau stond meldde zich. Joe nam op. ‘Gerhard hier.’

‘Joe! Er is iets gebeurd in de cel van Bishop. Carson is gewond!’ Het was de stem van dokter Hannah Chao.

Joe liep naar zijn bureau en zette zijn computer aan.

Direct verschenen er beveiligingsbeelden op het scherm. Het waren voornamelijk beelden van mensen die in gecapitonneerde cellen op hun rug heen en weer lagen te slingeren en wat in het rond sloegen. Op de beelden van de gangen was echter massale paniek te zien. Personeelsleden – velen in ste-